

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**In Canonem Sacrificii Missae, Vti & reliquas eiusdem
Partes Brevis Ac Lvcvlenta, & ad pietatem vtilis Expositio**

Veken, Frans van der

Coloniae, 1644

§ 2. Que praxis seruanda in oblatione, alijsque actibus religiosis

urn:nbn:de:hbz:466:1-9878

nostram illi redemptionem ac iustificationem speciatim adscribens, in ea nos voluntate sanctificatos affirmet: nulla quoque necessitas ad eundem subinde intermittendum cogebat, quippe qui non à sensibus & phantasmatis, sed sola scientia per se infusa dependeret, ideoq; pari facilitate in somno atque in vigilia exerceri posset.

Sacerdos itaque hanc Missæ partem aggressurus, illud perfectissimæ oblationis exemplar sibi ante oculos ponat, idque quò melius imiteretur, cæterosq; etiam religionis actus, qui ferè perpetui in sanctissimo hoc Officio occurrunt, maiori fructu obeat, operæpretium erit generalem illorum praxim præmittere.

§. II.

*Quæ praxis servanda in oblatione alijsq;
actibus religiosis?*

Quod sapienter dixit D. Augustinus

nus *a* : *Sacrificium visibile inuisibilis sacrificij esse signum*, illius scilicet spiritualis sacrificij, quo, vt explicat D. Thomas *b*, anima seipsam Deo offert; idem de visibili adoratione, oblatione, alijsque religiosis actibus dici potest: ad hoc enim sunt instituti, vt sub exteriori aliqua forma interiores affectus sibi accommodatos designent. Absque his si fiant, *c corporalem* quidem *exercitationem per se parum utilem* habebunt: sed destituentur illo *Spiritu ac Veritate d*, quibus Patrem à genuinis eius cultoribus adorandum ipsa Veritas pronunciauit.

Idque vt clariùs pateat, ex communi Theologorum doctrina ponere debemus, Religionem esse virtutem, quæ inclinatur ad debitum cultum Deo exhibendum. Cultus autem, siue reuerentia, siue honor diuinus, habet duo: alterum materiale, quod est quoduis

offi-

a l. 10. de Ciuit. c. 5. *b* 2. 2. q. 85. a. 2.

c 1. Tim. 4. *d* Ioan. 4.

officium, de se aptum ad significandum & contestandum, tum existimationem nostram, quæ summæ illi & immensæ Numinis excellentiæ conveniat, tum voluntatem tantæ nos Maie-
stati, vti par est, subijciendi: alterum formale, quod in exercitio vtriusque illius actus per materialem cultum significati consistit. Id porrò formale est præcipua perfectio, & veluti anima ac spiritus totius religionis: illud est spirituale sacrificium, quod secundùm Augustinum per alterum illud visibile ac materiale significatur: in eo denique sita est Veritas, quam tantoperè in Patris sui adoratione Christus commendat.

Quapropter Sacerdos religiosè sacrificaturus, in primis intellectui proponat infinitam Dei Maiestatem, ac supra nos ac quascunque naturas creatas aut creabiles eminentiam; nunc sub conceptu omnipotentiae, à qua pendet esse creaturarum: nunc sub
con-

conceptu infinitæ sanctitatis, clementiæ, aliarumq; perfectionum diuinarum: quarum memoriam per se satis ingerunt sacræ preces, quas Ecclesia præscribit. Proponat autem non per simplicem leuemq; apprehensionem: sed per verum ac deliberatum iudicium, ac præsertim fidei, qua multo dignius quàm per rationem naturalem de diuinis sentimus. Deinde voluntate concipiat affectum resolutum & efficacem interminatæ illi Maiestati submittendi se in omnibus, cedendo ei v-bique, & primas partes deferendo. Quod quia respectu diuinæ substantiæ difficile nobis non est: (quis enim nisi prorsus insanus, suam cum diuina componat?) fiat intuitu diuinæ voluntatis, quæ eiusdem est perfectionis & excellentiæ cum diuina substantia: ideoq; parem cultum ac venerationem mereatur. Diuinam igitur voluntatem potiori semper loco cupiat haberi, quàm suam: etiamsi fortunarum, honoris,

vitæq; iacturam facere, aut etiam in cinerem ac nihilum redigi oporteret. Tum denique signum aliquod edat, quo talem animi deliberationem profiteatur.

Porro Ecclesia de signis ad hoc aptissimis per totum Missæ officium abundè prospexit; ut quando iubet Sacerdotem, nunc inclinare cervicem, quasi paratum ad iugum Domini suscipiendum: nunc iungere manus, ac si reus eas Iudici vinciendas offerret: aliquando genu flectere, ut coram tanta Maiestate se minorem agnoscat. Præcipuè verò idem deuotæ mentis consilium repræsentat ipse actus sacrificandi, quo Sacerdos suam quodammodo obstringit fidem: ita se populumq; Christianum pro solo Dei nutu atque arbitrio paratos vitam ponere, aut in alium quemuis statum conuerti, sicuti ipse præsentem hostiam mactat, aut alium certè in statum immutat.

B. 1. 10. 2. 6 At-

Atque hæc in genere dicta ad particulares Missæ preces & cæremonias magis applicabuntur in sequentibus.

§. III.

De præambulis Oblationis, osculo Altaris, ac salutatione populi,

Sacerdos hanc Missæ partem exorditur ab osculo Altaris, magni amoris honorisq; symbolo; tum erga **DEVM**, cui soli Altare dicatum; tum erga corpus & sanguinem Christi, quorum, sub speciebus panis & vini, futurum est mensa. Nisi malis cum D. Thoma & alijs per Altare tibi repræsentari ipsummet Christum: ei que per totum Missæ officium tot oscula reddere, in grati animi significationem, pro illo amoris osculo, quo per Incarnationem naturam sibi nostram desponsans, illud Canticorum desiderium impleuit, *Osculetur me osculo oris sui a.*

Tum

a Cant. 1.